

Barnes-Bogen

Lader de smaa Børn komme til mig! Marc. 10. 13-16.

SMITTELANDS - BOKNER. ST. LOUIS.

No. 12. }

December 1876

} 2. Aarg.

Juleaften ude.

Langt borte i en af Østerdalens Stove, nær op under Afsen, boede en gammel Mand, som hed Afsak. Han var blind; men der fandtes et Par Dine i hans Stue, saa lyse og klare, og de maatte se for den gamle Bedstefader. Ragna hed hun, som eiede dem. Hun var en rigtig vakker, liden Pige og var saa glad i sin blinde Bedstefader. Hun læste for ham af Bibelen og den gamle Salmebog; hun ledede ham, naar han gik ud i Steven, enten for at hente Kvist og Top af hugne Træer til Ved, eller for at finde Siljekviste eller fine Birkerodder til at flette Kurve af, for det kunde gamle Afsak endnu, og Ragna hjalp ham. Hun plejede ogsaa at gaa ud til Folk og sælge Kurvene. En gammel Pige var der ogsaa i Huset; hun stelte i det lille Kjøkken, og der var nu ikke stort at stille. Men hun var sygelig og klein, saa det var godt, hun ikke havde saa meget at gjøre.

Juleaften var kommen, men det var

ikke saa let at mærke i den lille Hytte. Pigen var syg og saa i Sengen; lille Ragna sad paa Bedstefaders Knæ, og det var ikke frit for, at de begge saa lidt bedrøvede ud. Ragna havde næsten ingen Kurve faaet solgt denne Uge, og saa i Dag havde hun prøvet forgæves; nu havde de Intet at spise, og det var Juleaften. Til sidst begyndte Ragna saa smaat at græde. Gamle Afsak lod hende græde en Stund; saa sagde han til hende:

"Nu maa du ikke græde mer, Ragna! Gud ser os, og han, ved du, vil hjælpe os. Tag nu Bibelen og læs Juleevangeliet for os, saa skal vi siden i Aften prøve at gaa ned i Bygden; der træffe vi nok gode Folk, som vil give os lidt til Jul."

Afsak sagde dette saa mildt og rolig, at det gjorde lille Ragna godt. Hun tørrede Taarerne af sine Dine og hoppede ned af Bedstefaders Knæ for at hente Bibelen. Først lagde hun nogle tørre

Kviste paa Ilden, saa den lyste op, og saa satte hun sig hen til Gruen og læste. I Begyndelsen var jo hendes Stemme noget skjælvende, men lidt efter lidt blev den klar og rolig; og da hun havde læst de Ord: "Være være Gud i det Høieste, Fred paa Jorden, og i Menneffene en Velbehagelighed!" da straalede hendes Ansigt, som om hun selv kunde se og høre Englene.

"Kjære Ragna," sagde Bedstefaderen, "læs endnu Begyndelsen af fjortende Kapitel i Johannes Evangelium." Ragna læste: "Eders Hjerter forfærdes ikke! tror paa Gud, og tror paa mig! I min Faders Hus ere mange Børelser, — jeg gaar bort for at berede eder Sted. Og naar jeg er gaaet bort og faar beredt eder Sted, kommer jeg igjen og vil tage eder til mig, at hvor jeg er, skulle ogsaa I være."

Der blev tyft i Børelset. Ragna stirrede ind i Ilden og saa glad og rolig ud. Gamle Aslak sad stille med foldede Hænder. Der gik et svagt Smil over hans blege Ansigt, og hans Læber bevægede sig sagte.

"Kom nu, Ragna," sagde han efter en Stund, "kom nu og lad os i Guds Navn gaa ned i Bygden. Der er jo knap en halv Mil til Præstegaarden, og der véd jeg da, at Ingen gaar ubiulpen bort." Den syge, gamle Pige fik nu den sidste Vidbrød, de havde, og Ragna lovede, hun skulde saa med noget rigtig godt til hende fra Præstegaarden.

Det var allerede blevet mørkt, da Aslak og lille Ragna gav sig paa Vej ned gennem Soven; men Ragna kjendte Veien godt og var ikke bange. Himlen var mørk og overtrukken, og enselte Snefnug begyndte at falde.

En Stund gik de, uden at nogen af dem talte synderlig. Det var saa stille og underligt der inde i den mørke Granflov, der ludede med de snetunge Grene mod Marken. Saa hørte de først langt

borte, og derefter nærmere og nærmere en Susen gennem Soven. "Hører du, Bedstefar?" sagde Ragna. Han lyttede. "Det er nok et Uveir, kan jeg høre; det er bedst, vi skynde os, for Snefoget naar os her i Uldmarken." Og fortære gik de afsted. Nærmere og nærmere kom hin Susen; den hørtes næsten som Duzren af en skummende Fos. Nu begyndte det at suse øverst i Grantoppene over deres Hoveder; de boiede sig, Sneen raslede ned ad Grenene. Stærkere susede det, stærkere og stærkere; de høie Graner svajede hid og did, saa det knagede i dem, Sneen feg tattere og tattere; snart var det en vild, brusende Sneestorm.

Ragna og Aslak skyndte sig afsted det bedste, de vandt; men det var ikke saa greit at gaa nu: Sneen feg saa tæt, at Ragna i Mørket knap kunde se tre Skridt frem, og saa blæste det saa gennemtrængende koldt.

"Fryser du ikke, Bedstefar?" spurgte Ragna om en Stund. "Nei, kjære Barn, men hvor gaar det dig?" "Na, jeg fryser ikke." Hun prøvde at sige det muntert, men Stemmen var ikke rigtig sikker. — De gik en god Stund igjen. Saa standsede Ragna. "Bedstefar!" "Na, hvad er det, Ragna?" Hun svarede ikke, men begyndte at græde. Aslak drog hende ind til sig. "Hvorfor græder du, Ragna? Fryser du?" Ragna græd bare endnu mere; endelig hulkede hun frem: "Bedstefar! — — véd ikke, hvor vi er, — — kan ikke finde Veien; vi er nok gaaet vild." Aslak stod stille en Stund, som om han tænkte paa Noget eller lyttede efter Noget. Derefter sagde han rolig: "Græd ikke, Ragna! Gud er med os og skal nok hjælpe os paa ret Vej. Prøv nu først, om du kan finde tilbage i vore egne Spor, saa komme vi vel did, hvor vi have vejet ud af Stien." De prøvde det, og det gik en Stund; men snart vare de gamle Spor ikke mer at se; de vare glensneede; og det var

for mørkt til at se dem, naar de ikke vare tydelige. Saa gif de længe, længe; ofte mente Ragna at have fundet Stien, men det var bare Indbildning. Stormen tog til, Sneen blev dybere og tungere at gaa i; men ingen Vel fandt de ud af Skoven.

Endelig blev Ragna saa træt, at hun ei aarbede at gaa et Skridt længer; forfrosne og vaade vare de nu begge to. Aklaf sagde derfor, at de fik se at finde en Gran, de kunde sætte sig under, til Uveiret gav sig noget; saa skulde de nok siden finde Vel, mente han. Ragna fandt da snart en gammel Gran, der havde lave, store Grene. De dannede som et Tag, og derunder satte de sig begge i Ly for Storm og Snefog. Aklaf tog den lille, grædende Pige i sine Arme og trykkede hende tæt ind til sig for at varme hende. Og saa talte han stille og godt til hende om Gud, som var hos dem, og som havde sagt, at de ikke skulde være bange; og han talte om de mange Bærelser hist oppe, om alle Englene, som nu holdt Jul der, og om Ragnas Moder, som ogsaa var der oppe. Og Ragnas Graad blev stillere og stillere; snart græd hun ikke mere; hun blev saa rolig og tryk. "Kom, skal vi synge vor gamle Julepsalme," sagde Aklaf. Og saa sang de "I denne søde Juletid," Aklaf med sin gamle, skjælvende Stemme, Ragna med sin klare, rene Barnerøst. Men Stormen susede gennem Skoven, og det var som et mægtigt Orgel, der spillede til deres Julepsalme.

Da de havde sunget Salmen ud, sad de stille en Stund. Saa sagde Ragna: "Bedstefar, jeg bli'r saa træt." Hendes Stemme skjalv og var saa svag, at den ikke var god at høre. Aklaf trykkede hende fastere ind til sig og kyskede hende: "Gud signe dig, Barnet mit!"

Men nu blev det saa underligt for lille Ragna. Hun syntes, hun svævede op

saa høit, saa høit; hun syntes ikke, Stormen bruste længer, og dog hørte hun en Susen saa stærk og sølsom. Der kom Toner saa klare og herlige og jublende, og hun blev saa forunderlig let og glad. Saa syntes hun, at hun var i en høj, straalende lys Sal, og der var de deiligste Juletræer, meget deiligere end det, hun en Gang havde seet i Præstegaarden. De vare ganske oversaaede med Lys; men hvert Lys var en klar, funklende Stjerne, — aa, hvor der var herligt og straalende! Men rundt om Træerne jublede en hel Skare af smaa, deilige Børn; gyldne Klæder havde de paa og smaa, hvide Binger paa Skuldrene; og de kom hen til Ragna og kyskede hende og saa paa hende med Dine, saa klare og hjærlige.

Og se, der kom Ragnas egen Moder mod hende, ikke syg og bleg, som da hun saa hende sidst, men saa fager og lys, som Ragna end aldrig havde seet hende, og hun sloi i hendes Arme og hang sig jublende om hendes Hals.

Da bruste stærke, jublende Toner gjennem den høie, lyse Sal, og forunderlig deiligt lød det som fra Millioner klare Stemmer: "Være være Gud i det Høieste, Fred paa Jorden og i Menneftene en Velbehagelighed!"

Noget Dage efter ringede Kirkeklokkerne i Dalen. Der kom et lidet Ligfølge. Der var en stor Kiste og en liden. Gamle Aklaf og lille Ragna laa deri; de vare fundne ihjelsfrosne i Skoven.

"Ederes Hjerter forfærdes ikke; i min Faders Hus ere mange Bærelser, jeg gaar bort at berede eder Sted. Og naar jeg er gaaet bort og saar beredt eder Sted, kommer jeg igjen og vil tage eder til mig, at hvor jeg er, skulle ogsaa I være." Saaledes havde lille Ragna læst for gamle Aklaf.

Kr. Støerfen.

Noras Bekjendelse.

Lille Nora, et venligt Barn, var syg. Panden var hed, Hænderne tørre, Tungen hvid. "Hvad feiler dig, Barn?" spurgte Moderen bekymret, og hun sendte Kristian efter Lægen.

Nora gjennebladede imidlertid Billedbogen; dog saa hun ikke paa Billederne. Hun bandt en liden Sløise om Kattens Hals, legte med Hunden Tylax og med Duffen Nora; men hun lo ikke og var bedrøvet.

"Sig mig, Barn! hvad er det, som feiler dig?" spurgte atter Moderen. Der laa Noget paa Noras Hjerte, som den gode Moder forlængst burde have vidst og dog ikke vidste. Nu maatte Nora fortælle Lægen det.

Han traadte netop ind i Kammeret og undersøgte Puls og Tunge. Moderen stod ved Siden med bedrøvet Ansigt, Tylax satte sig og saa paa, Katten strakte Dreene frem, og Tuglen i Buret taug og

lyttede. Kun Uhret vedblev sit "Tik-Tak" og syntes lidet at bekymre sig om lille Nora.

En Taare glindsede i Noras Die. Men da Lægen mildt og venligt tog de smaa Hænder i sine, forsvandt Taarerne; hun saa ham aabent i Dinene og sagde: "Jeg har været uartig. Jeg har trukket Skoene af og har gaaet i Bandet. Marie er syg — hun er saa fattig — hun bor derover i Huset ved Beien, hvor der staar saa meget Vand, siden det regnede saa stærkt. Jeg vilde sige hende "God Morgen" og bringe hende min Billedbog — —".

Her saa Nora paa Moderen, og den forsvundne Taare kom atter og rullede ned over Noras Kind, saa at det ogsaa begyndte at glindsede i Moderens Dine. Nora rakte længselsfuld efter Tilgivelse Armene ud mod sin Moder, der tog hende i Favn. En Fieber begyndte at indtræde,

og Lægen forordnede Medicin og gif.
Men Nora lagde sine Arme om Mode-
rens Hals. Der var endnu Noget, som
saa hende paahjerte, og hun sagde sagte
til sin Moder: "Kjære Mama, vil du
sende Marie min Aftensmad? Mit
Smørrebrød smagte hende saa godt
igaar!"

Dg Moderen tryffede Barnet fastere
til sit Hjerte.

"Sender den Dese, som In-
tet har tilberedt!" (Aph. 8, 10).

"Salige ere de Barmhjer-
tige; thi dem skal vederfares
Barmhjerlighed." (Math. 5, 7).

Ved Juletræet.

Me! Nu ringer alle Klokker mod Sky.

O, Jesu, Jesu, kom nu herind!
Her staa vi saa glade i Stude.
Se Glædens Lys paa Børnekind:
Vi Bethlehems har i Munde.

Vi mindes, Herre, Bethlehems Stald
Dg Krybben, som dig mon favne.
Det var et Himlens Kongehal, —
Nei, denne du maatte favne.

Du kom herved, o Herre saa sød, —
Selv fattig, du gjorde os rige.

Du kom at fri fra evig Død,
Din Kjærlighed har ei Lige.

O Jesu, Jesu, kom nu herind!
Vi ville nu med dig tale
Send Julefred i hvert et Sind.
I Hytten og fagre Sale!

Ja, glæd os nu, o Herre saa mild!
Vær hos os i Kreds tilstede!
Fortlar os Juletræets Smil!
Velsign du vor Juleglæde!

Børnesnak.

Inde hos Grossererens var stort Børneselskab, rige Folks Børn og fornemme Folks Børn; Grosserereren stod sig godt, var en Mand med Lærdom; han havde engang taget Studentereksamen, det blev han holdt til af sin stikkelige Fader, der fra først af kun var Studerpranger, men ærlig og driftig; det havde givet Penge, dem Grosserereren siden fik til at vore; Forstand havde han og Hjerte med, men om det blev der mindre talt end om hans mange Penge.

Der gik ud og ind hos ham fornemme Folk, baade dem af Blod, som de kaldte det, og dem af Mand, som de kaldte det, dem af begge Dele og dem af ingen af Delene. Der var nu Børneselskab, Børnetale, og Børn tale rent ud af Posen. Der var en yndig lille Pige, men saa gruelig stolt, det havde Tjenestefolkene kysset i hende, ikke Forældrene, dertil vare de altfor fornøstige; hendes Fader var Kammerjunker, og det er forsærdeligt Meget, vidste hun.

"Jeg er et Kammerbarn!" sagde hun. Hun kunde nu ogsaa have været et Kjelderbarn, ligemeget kan man selv gjøre for det; og saa fortalte hun de andre Børn, at hun var "født" og sagde, at naar man ikke var født, saa kunde man ikke blive til; det hjalp ikke at læse, at være nok saa flittig, naar man ikke var født, saa kunde man ikke blive til.

"Dg dem, hvis Navn ender paa 'sen'," sagde hun, "dem kan der nu aldrig i Verden blive Noget af! man skal sætte sine Arme i Siden og holde dem langt borte fra sig, disse "sen! sen!" Dg saa satte hun sine smaa, nydelige Arme i Siden med Albuen spids, for at vise, hvortledes man skulde bære sig ad; og de smaa Arme vare saa nydelige. Sød var hun!

Men Grossererens lille Datter blev saa vred; Lendes Fader hedte Mad sen,

og det Navn vidste hun ender paa "sen," og saa sagde hun ligesaa stolt hun kunde:

"Men min Fader kan købe for hundrede Rigsdaler Brystfucker og kaste i Grams! kan din Fader det?"

"Ja, men min Fader," sagde en Stribents lille Datter, "kan sætte baade din Fader og din Fader og alle "Fadere," i Nvisen! Alle Menneſter ere bange for ham, siger Moder, for det er min Fader, der reglerer i Nvisen."

Dg den lille Pige knejsede derved, ligesom om hun kunde være en virkelig Prindsesse, der skal kneise.

Men udenfor den halvaabne Dør stod og kigede ind ad Sprækken en fattig Dreng. Den Lille kunde ikke engang komme med ind i Stuen, saa ringe var han; Spiddet havde han drejet for Koffepigen og nu faaet Lov at se bag Døren ind til de stadfællige Børn, som fornoiede sig, og det var grumme Meget for ham.

"Hvem der dog var Gen af dem!" tænkte han, og saa hørte han, hvad der blev sagt, det var rigtig nok til at blive meget mismodig over. Ikke en Stilling havde Forældrene hjemme at lægge paa Ristebunden, og ikke havde de Raad til at holde en Nvis, end sige at skrive den, og saa kom nu det Allerværste til, hans Faders Navn, og altsaa ogsaa hans Navn, endte aldeles paa "sen!" ham kunde der da aldrig i Verden blive Noget af. Det var saa sørgeligt! dog født var han, syntes han, rigtig født! det var ikke muligt Andet.

Se, det var den Aften!

Nu gik der hen mange Aar, og i dem blive Børn til vorne Menneſter.

Der stod i Byen et prægtigt Hus, det var fuldt af Hertigheder, alle Folk vilde se det, selv Folk udenfor Byen kom ind for at se det. Hvem monstro af de Børn, vi have fortalt om, kunde kalde det Hus sit? Ja, det er da let at vide! nei, det

er ikke saa let endda. Det Hus var den lille fattige Drengs; ham blev der dog Noget af, skjønt hans Navn endte paa "sen" — — Thorvaldsen.

De tre andre Børn? — Blodets, Pengenes og Mandss = Hovmodets Børn, — ja den Ene har ikke at lade den Anden Noget høre, de ere lige Børn! der blev af dem alt Godt og Belsignet, det var en god Grund i dem; hvad de dengang havde tænkt og talt var kun — Børnesnak.

H. C. Andersen.

En Børdbon.

(Indsendt af T. L.)

John var en slink og livlig Dreng. Hans Fader var en af disse "Kristne," som ikke elste Kristus; derfor havde han heller aldrig lært lille John at gjøre det. Hans Fader bad aldrig til Gud; derfor lærte John heller ikke at bede. Men hans Fader var rig; derfor fik John god Mad og Drikke, gode Klæder og pene Bøger at læse i. Han var ogsaa meget slink. En Dag gik han et Vrind for sin Fader til deres fattige Nabo og traf til at komme til deres aabne Hyttedør just, som de havde sat sig ned rundt Bordet, hvorpaa lidt Mad var sat til Middag. Lille Johns Forundring blev stor; thi alle bøjede Hovedet og foldebe Hænderne, og Manden talte høit til Gud saaledes: "Kjære HerreGud! jeg takker dig af et ydmygt Hjerter, at du altid har givet os Brød og alt det, som Godt er! Kjære Fader! Belsign ogsaa dette Maaltid for os, saa vi maa faa Kraft og Forstand deraf. O Gud! bevar os Alle, at vi ikke gjøre saa, som de Ugudelige, der gaa til Maden som Svinene og aldrig takke Dig for, hvad du gav. Ja, kjære Fader i Himmelen, hjælp os til altid at bede til dig i Troen og til at takke dig med Glæde, og giv alle Fattige Mad for Jesu Skyld, Amen!"

John turde ikke gaa ind igjennem den simple Dør; thi han troede, at Gud var derinde synlig, og nu turde han ikke se ham, saafom han aldrig havde bedet til ham, men blot læst om ham. Hurtig sprang han hjem, og med stor Angest fortalte han sin Fader, at han ikke havde udført sit Vrind, og han fortalte Alt, hvad han havde hørt. Han sluttede saaledes: "Vi ere lig Svinene; thi vi have aldrig bedet til Gud om Mad eller Nogeting, Vi ere Ugudelige og komme i Selvede."

Da han havde sagt dette, begyndte han at græde bitterligt. Faderen forsøgte at trøste ham og sagde, at Gud slet ikke var inde i Hytten, som han havde troet; men det hjalp ikke. Saa lovede Faderen at følge bort og spørge Hans — den fattige Nabo hede saa —; men forgjæves. Da blev Faderen meget bange og mente, at hans kjære Son var bleven gal, og i Angesten lovede han sin Son, at han vilde bede Gud om Forladelse, fordi han havde spist og levet som et Svin hele Tiden, og at han ogsaa vilde bede til Gud, hver Gang han spiste, saaledes som Hans havde gjort. Dette hjalp. John tørrede sine Diue og so og slog Hænderne sammen af Glæde, sigende: "Nu skal vi have det pent herefter." Han ventede snart at skulle faa se Gud. Men Skolelæreren forklarede for ham, at vi ikke faa se ham, før vi dø; men at han ser os, er inde i Stuen hos os, ser Alt, hvad vi tænke, og hører Alt, hvad vi sige.

Derover blev John meget fornoiet og glad. Han lærte meget Godt til sin Nytte og Glæde; men Intet var ham saa kjær som at tænke paa Døden, som skulde komme og hjælpe ham til at faa se Gud Fader i Himlene.

John blev en forstandig og from Mand og blev 85 Aar gammel. Det Sidste, som han sagde her paa Jorden var: "Nu faar jeg strax se Gud!"

Julefang.

Mel. Storken sidder paa Bondens Tag.

Reiseren byder og Folkene gaa,
at skrives paa Mandtalslisten;
han Kroppene tæller for Skatten at faa;
til Skatten der trænges, og knap er Tiden
og Fristen.

Til Fædrene stad paa Heiserens Bud
sig Folket nu maa begive;
Guds Tanke saa underligt føres ud:
i Tidernes Fylde alt Folket at holde i
Live.

Der vandre to Smaa til Bethlehæm
for Davidsstaden at gæste:
Maria og Josef, saa kalde vi dem,
af Store og Smaa, som Skatten mon
yde, de bedste.

Maria hun fører saa rig en Skat,
kan forreste Armod forgylde,
betale den store Gjæld saa brat,
som Verden sin Gud med Taare og Suf
monne skylde.

Paa Nattevagt ligge de Hyrder smaa
og tage paa Stjernen vare,
som varfler om Solen, der skal oygaa
og bringe dem Dagen, de længes efter,
den klare.

Se! Lyset nu straalet i Natten ned
som Himmerigs Morgenrøde;
i Staldens Mørke og Usfelhed
vor Herre, som skabte os Alle, har ladet
sig føde.

Nu kommer der Bud med Englerøst:
"Et frygte I, Hyrder! og græde;
jeg eder forkynder nu Israels Trøst,
al Jorderigs Folk den store, den evige
Glæde.

Thi eder i Dag en Dreiser er fød,
ja, Kristus i Davidsstaden,
nu bliver der Bod for al Verdens Nød
og Lovsang for Klage og Glæde for
Jammerfadnen."

Dg Englene sang den nye Sang
om Freden og Raaden paa Jorden;
thi endt er nu Natten, saa mørk og saa
lang,
og Dagen af Natten med Lyset og Livet
er vorden.
J. S. Brandt.

Dpløsning paa den i No. 11 anførte Gaade:
Ægtefab (1) Æg, 2) Æ, 3) Skab.)

"Børneblad"

begynder, om Gud vil, til Nyt aar
1877 i den 3die Aargang i samme
Format og med det samme Udstyr som den
Aargang 1876. Prisen bliver ogsaa den
samme, og vi haabe, at Enhver indser, hvor
billig den er, og hvorledes det vilde være
umuligt at levere Bladet saa billigt, naar det
ikke havde saa stor Udbredelse, nu omrent
11,000 Abbonenter. Vi have Intet sparet
for at levere godt og smukt Papir og gode
Billeder. Men det er da ogsaa nødvendigt,
at Alle betale. Mange staa endnu til Rest
for 1876, og vi kunne ikke ved-
blive at sende dem Bladet,
med mindre der er betalt in-
den Nyt aar.

Overskud, som Bladet maatte give,
anvendes til et vordeinde Skolelærerfemina-
rium, der er saa paatrængende nødvendigt
til vore Børns kristelige Opdragelse. For
1875 gav Bladet et Overskud af 300
Dollars, og det vilde blevet noget Mere,
naar Alle havde betalt. For 1876 er der
endnu Underballance, da Saamange staa til
Rest. Vi haabe, at man ei vil nøde os til
at benytte Overskudet for 1875 til Bladet,
men ved prompte Betaling fikre Bladet Over-
skud ogsaa for 1876 og de kommende Aar.
Dertil haabe vi, at man ogsaa vil arbejde
ved en forøget Subskription.

For at vore Agenter, der selv maa holde
Navneliste, uddøle Bladet, indfræve og ind-
sende Betaling i Forskud, ikke foruden alt
Arbejde for Bladet skulle lide Tab ved enkelte
Subskribenters Uæstrettelighed eller Sen-
drægtighed til at betale og selvbærelsdgifterne
ved at indsende Betaling for Bladet, haabe
vi, at hver Subskribent villig betaler Mere,
end det i de større Pakker leveres vore Agen-
ter for. Prisen er, som sagt, egentlig
35 Cents for hvert enkelt Explr.

Agenter erholde Bladet
3 Pakker paa fra 5—9 Expr. efter 30 Cts. pr. Ex.
— " " 10—49 " " 25 " —
— " " 50 og derover " 20 " —

Betalingen erlægges forskudsvis.
Hvis ikke, forhøjes Prisen med 5 Cts. pr.
Explr.

Dvsigelser maa være ind-
komne inden Jul.

Nye Bestillinger ønskes ogsaa
helst inden Jul, at Dplagets Størrelse
for næste Aar kan bestemmes.

Alt, hvad der vedkommer Bladet, indsen-
des fremdeles til Rev. J. B. Frich, box 305,
La Crosse, Wis.

H. Halvorsen. J. B. Frich.